

איסור פרסום שמות המעורבים

ח' כסלו, תשע"ב
4 דצמבר, 2011

בעניין:

ד"ר בועז לב, משנה למנכ"ל משרד הבריאות, באמצעות באת כוחו עו"ד שני בצלאל ועו"ד
יונתן ברג, ממשרד התובעת הראשית, הלשכה המשפטית, משרד הבריאות, ירושלים

תקובל

- נגד -

רופא שיניים מורשה [REDACTED]
באמצעות בא כוחו עו"ד שלמה יוספסון

תקבל

דין וחשבון לפי סעיף 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש), התשל"ט-1979

1. הקובלנה

ביום 19.11.2008 הגיש ד"ר בועז לב, המשנה למנהל הכללי של משרד הבריאות, קובלנה נגד
[REDACTED] רופא שיניים מורשה בעל רישיון [REDACTED] (להלן - הנקבל), מכוח
האמור בסעיף 145(1) ו-5 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש), התשל"ט-1979 (להלן - הפקודה),
בגין התנהגות שאינה הולמת רופא שיניים מורשה וחרשתו על ידי בית המשפט המחוזי בתל
אביב- יפו בעבירות פליליות של תקיפת בנסיבות מחמירות, איומים ואיגוס של אשתו.
בעת הדיון ביום 23.1.2011 חזרה בח בייכ הקובל מן החלק הראשון של הקובלנה, והקובלנה
שבפנינו היא מכוח סעיף 145(1) לפקודה, בגין חרשה בעבירה פלילית שלא לפי הפקודה.

2. הוועדה

שר הבריאות מינה אותנו להיות וועדה שתדון בקובלנה (להלן - הוועדה). הוועדה קיימה שני
דיונים בימים 23.1.2011 ו-22.8.2011 והפיעו בפניה עו"ד שני בצלאל (בדיון הראשון) ועו"ד
יונתן ברג (בדיון השני), בייכ הקובל, הנקבל ועו"ד שלמה יוספסון בשם הנקבל.

3. האירועים ברקע הקובלנה

ברקע האירועים נשוא קובלנה זו עבירות אלימות ומין שביצע הנקבל בסוף שנת 2003 - תחילת שנת 2004 באשתו באותה תקופה, חדשים ספורים לאחר נישואיהם, בעת שהייתה בשלבי הריון מתקדמים, עבירות שכללי סטירה, דחיפות, טלטלות, יריקות, אימים ואנס.

בגין המעשים לעיל הוגש נגד הנקבל כתב אישום בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בתיק פח 1049/04 שבו הואשם הנקבל בעבירות שלחלן בגין ארבעה אירועים: תקיפה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 379 יחד עם 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977;

- אימים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין;
- אינוס - עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בפסק דין ארוך ומפורט (שניתן באותה תאריך) החליט את הנקבל בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ותוך שהוא לוקח בחשבון את חשיבות החומרה וקולא גזר עליו עונש מאסר ל-5 שנים, מתוכן 4 שנים לריצוי בפועל ושנה וחצי על תנאי, ותשלום פיצוי למתלוננת על סך 25,000 ₪.

ערעור של הנקבל לבית המשפט העליון בע"פ 8994/08, נדחה על כל רכיביו. בין היתר נדחתה בבית המשפט העליון טענת הנקבל לביטול האישום בטענת חגנה מן הצדק בשל פגיעה ביכולתו של הנקבל להתגונן כמו שנדחתה טענת לזיכויו הנקבל בשל שיהוי במתן פסק הדין, ובית המשפט קבע כי חרף החומרה בשיהוי הממושך ויוצא הדופן במתן הכרעת הדין בבית המשפט המחוזי, לא נגרם לנקבל עיוות דין אשר יצדיק את זיכויו מן המעשים בהם הורשע לעניין גזר הדין אמר בית המשפט העליון תוך הפניה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי כי "כפי שציין בית המשפט המחוזי, מעשיו של המערער חמורים ומכוערים הם. המערער אנס את המתלוננת וחילל את גופה תוך חתעלמות מוחלטת מסירובה הנחרץ וניסיונה להתנגד למעשיו, תקף אותה מספר פעמים בחיותה בהריון אגב סיכון וסיכון חיי העובר, איים עליה והטיל עליה את מוראו. בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על חומרתה הרבה של עבירת האינוס אשר יש בה כדי לפצוע את נפשה של נפגעת העבירה, לעיתים ללא מרצא, כאשר עובדת היותם של המערער והמתלוננת נשואים בעת ביצוע העבירה אין בה כדי להפחית מחומרת המעשים... מן המקובץ עולה כי במקרה זה, בו יש ליתן לשיקוליה הגמול וההתרעה משקל מוגבר ביחס ליתר שיקולי הענישה וכאשר עונש המאסר בפועל שהושת על המערער חינו כאמור לעיל, נמוך באופן משמעותי מן העונש שהיה מושת עליו לולא השיהוי במתן הכרעת הדין, לא יחיה זה מן הראוי להסתפק בעונש שאיננו מאסר בפועל, שהינו חנינה החולם בנסיבות הענייני" (הסיפא לסעיף 28 לפסק הדין).

4. התליד בפני הועדה

בעת הדיון שהתקיים בפנינו ביום 23.1.2011 הודח הנקבל בקובלנה המתוקנת. הטענות לעניין אמצעי המשמעת שיש לנקוט בגין עבירת המשמעת נשוא הקובלנה, כמו גם עדויות אופי, נשמעו בעת הדיון ביום 22.8.2011. באותו דיון גם התברר לנו, שעל פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגש ערעור, כפי שצוין בסעיף 3 לעיל. פסק הדין התקבל על ידינו בהסכמה.

ראשון העיד בפנינו הנקבל עצמו, אשר כפי שעולה מן המסמכים שהיו בפנינו, הייתה זו הפעם הראשונה בה הביע חרטה על מעשיו, באמרו שלאחר טיפול ארוך שעבר בעת מאסרו במחלקה לטיפול באלימות אינטימית במשפחה, חבין שטעה טעות גדולה, והבין כי אסור לפגוע בבת זוג, חירותה, כבודה, נפשה ועצמאותה. לדבריו חבין כי ניתן לשלוט בכעסים ולהפסיק מעגל אלימות בחברות, בעוד שבנישואיו הקצרים לאשתו הראשונה לא הייתה לו מודעות כיצד להתנהג עם אישה. לדבריו קבל המלצות מן הצוות להמשיך בשיקום דבר שהוא בגדר פריווילגיה. לדברי הנקבל גם עבר במרכז לבריאות הנפש בדיקת מסוכנות של גברים אלימים עם עבירות מין.

בדיקה קשה ומתישה, וזאת המסוכנות שלו הורד בעקבותיה ואכן, חוות דעת ועדות אלהיות במשפחה במסגרת הועדה הפחוזה לטיפול באלמנטים כמשפחה מיום 12.4.11 הוצגה לנו לאחר הדיון האחרון ביום 29.8.11, ודו"ח נוסף מיום 25.9.11 הוצג ביום 22.11.2011. יצויין כי לדברי בא כוחו של הנקבל יש גם דו"ח בדבר מסיכנותו של הנקבל ודו"ח מבין, ועל פי בקשתו נתנו ביום 15.9.2011 החלטה בה נתבקש שירות בתי הסוהר להמציא לנו את הדיווח למרות פניות לבי"כ הנקבל, עד עצם התיבת החלטה זו לא קבלנו את הדיווח, והחלטנו שלא להמתין יותר, על מנת להביא את הטיפול בתיק לסיומו, מה גם שלא סברנו שיהיה בכך כדי להוסיף על החומר הרב והעדיפות שבפנינו והתרשמותנו מהנקבל.

לדברי הנקבל יתכן שישתחרר מבית הסוהר ביולי 2012 וחוא מחכה לרגע בו יוכל לפצות את גרושתו ואת בתם המשיפת. הנקבל גם סיפר לנו על ניסיונו המקצועי ותרומתו לאוכלוסיות חלשות ונזקקות, את חזונו נשוי מחדש ואב לשתי בנות, ובקש שתיתן לו הזדמנות לפרנס את חמש הנפשות שהוא אחראי להן.

אחריו העידו בפנינו של הנקבל, [REDACTED] ואשתו של הנקבל [REDACTED]. כולם העידו על היכרותם הממושכת עם הנקבל שהוא בן משפחתם, חזונו ריפא מקצועי, עדין ומנומס, המכובד על הכריות וחביב על מטופלים-ילדים, אדם תומך ותורם לחברה ונזקקה, אב ובעל אוהב, מכבד ותומך.

מטעם הנקבל גם הוגשו תעודות על קורסים שונים, תעודות הוקרה ומכתבי תודה, ועדויות מתוך פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי.

עו"ד ברג, ב"כ הקובל, הבהיר כבר בתחילת דבריו כי הוא מבקש שנמליץ על אמצעי משמעת של ביטול רישונו של הנקבל, תוך שהוא מפנה אותנו לדברי בית המשפט המחוזי, שהובאו גם בפסק דינו של בית המשפט העליון, לפיהם "מעשיו של הנאשם הינם חמורים ומכוערים, ואין צורך להכביר מילים אודותם. וגו'". לדבריו אינוסח של אשה על ידי בעלה הינו חמור יותר, ונדאג שאינו פחות, מאינוס פציונטיים על ידי רופא, שכן מדובר בקשר שאינו ניתן לניתוק כמו ביחסי רופא-חולה, במעילה באימון בסיסי שבין בני זוג, בפגיעה על ידי מי שאמור להגן על כן, כפי שבמקרה של אינוס מטופלות, אמצעי המשמעת המתאים הוא ביטול רישונו, כך זה אמצעי המשמעת המתאים בעניינו של הנקבל. לתמיכת טענתו הביא ב"כ הנקבל את פסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 412/90 אליהו נ. שר הבריאות (פ"ד (4) 422) שם בעמ' 427 נקבע הרצון לפי להרשעה בפלילים יש השלכה על חזון המשמעת, המשך עיסוקו ותפקידו המקצועי של האדם שמקצועו נמנה על המקצועות בהם דורשים רמת התנהגות מיוחדת וקפדנות הנובעת מעוד המקצוע ומעמדו. לא בכדי, לדבריו, דורש החוק כי רופא שיניים יהיה אדם חנון. כן הפנה אותנו עו"ד ברג לע"א 10979/04 ליבוי לאור נ. שר הבריאות ולצורך שנקבע שם לשמור על תדמית המקצוע ואמון הציבור, וגם לע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות. בהמשך הביא לפנינו מר ברג תחלטות לגבי מקרים שלדבריו הם דומים לעניינו - ד"ר יוסף לוי שלדברי מר ברג "הרביץ לאשתו", הורשע בגרימת חבלה חמורה לאשתו ורישונו נשלל, ד"ר ולרי שוורצמן שהורשע בשני תיקים שונים בשלושה מעשי אינוס, מעשה סדום, תקיפה וחדירה בחקירה - לדברי מר ברג מדובר בחברתו של הרופא-שרישונו נשלל, וד"ר איגור רוזינוב שעשה עבירות מין בבת חקטינה של אשתו ורישיונו הותלה ל-30 חודשים. לסיכום הביא מר ברג מדברי אשתו לשעבר של הנקבל, על המחיר שחיא משלמה בגין מעשיו, היא וילדתה חקטנה, וטענתו היא כי מעשיו של הנקבל מוסלים אותו כרגע מלחיות רופא שיניים, אף שבעתיד ניתן יהיה לשקול אם לחזור לו את הרישיון.

עו"ד יוספסון טען בראשית דבריו כי המקרים שבי"כ הקובל הביא בפנינו אינם דומים למקרהו של הנקבל. הוא ציין כי הנקבל בעל רישיון לעסוק ברפואת שיניים ועוסק במקצוע 13 שנה, כשהוא נקי ככל רבב פרט למקרה שהוא חקובלנה. הוא מודע לחומרת מעשיו של הנקבל וברור כי יש לקוט נגדו באמצעי משמעת, אך דרישה לבטל את רישיונו היא קיצונית. הוא הפנה אותנו לרקע למעשיו המכוערים של הנקבל, שאין בהם כדי להצדיק את מעשיו, אך בקש לסווג אותם במסגרת סכסוך במשפחה, חיי נישואין שעל על שרטון. אולם כיום הוא עבר חליך שיקום שהצליח, וכיום עקב כך הנקבל גם מודה בטעותו ומבטח חרטה, דבר שלא עשה בחליך הפלילי, אף שהיה הדבר לחובתו. לדבריו, כפי שעולה גם מדברים שהובאו בפנינו והמסמכים הרבים, כולל עדויות בחליך

הפליג, המצביעים על תרומתו הרבה של הנקבל לקהילה ולמקומה, ערבים ויהודים כאחד, בעל לב חם וגישת הומאנית, אשר מבין כי טעה, מבקש לשקם את עצמו גם כדי לפצות את גרושתו ובתם, כמו גם את ילדיו מאשתו הנוכחית.

לדבריו של עו"ד יוספסון אין דבר בין מעשיו של הנקבל לבין הנורמות המקצועיות הנדרשות מרופא שיניים, אף שגלש בדבריו לעבירה פלילית, אך לא בגין כל עבירה פלילית יש לבטל את חרישיו. הוא אבחן את החלטות שהביא עו"ד ברג לעיל והביא בפניו מספר החלטות שהוצאו לנו לאחר הדיון האחרון החלטות בהן במקרים של עבירות מין נקטו אמצעי משמעת של התראה או התליה למספר שנים, ואשר נתייחס אליהם בסעיף 5 להלן, כמו שצוין גם את מקרהו של ד"ר אדגר סבין (ע"א 50/91) בו בנין מעשים מגונים בשתי חולות חותלה רישיונו לזמן שנים, ומקרהו של ד"ר אלפרד סוסאן (ע"א 4693/90) שרישיונו חותלה לארבע שנים בגין אינוס חולה במרפאתו. עו"ד יוספסון אף הפנה אותנו למסמך הדיון בעניין עקל עקל ע"ש 5013/06 ממנו עולה כי יש לקחת בחשבון את חלופת הזמן מאז עבירת המשמעת עד הגשת הקובלנה.

לשאלתנו מה אמצעי המשמעת המתאים לדעתו ענה עו"ד יוספסון כי הנמירה מצער. את עונשו הנקבל כבר קיבל, וכיום יש לקבוע כי הנקבל מסוגל לשקם את עצמו ואין לו יותר מסוכנות. לפיכך לבקשתו יש לתת לנקבל סיכוי ולחזק על אמצעי משמעת של התראה או נזיפה, ואם בכל זאת תחלף חזרה כי אמצעי המשמעת המתאים הוא התליה, כי אז יש לנקוט בצורת חרישיו, ובכל מקרה אין מקום לביטול הרשיון.

5. החלטת הועדה

מצורת התנסחותו של הנקבל בדברים שנשא בפניו עולה, כי הטיפול שעבר בבית הסוהר במחלוקת לטיפול באלימות אינטימית במשפחה חופנס בדרך ביטוי. אנו מקווים כי, בדבריו, הוא אכן גם הבין והפנים את מחוות הדברים, וכי ההתנהגות נשוא קובלנה זו שייכת לעבר בלבד.

בצד תקווה זו לגבי העתיד, לא ניתן לחתעלם מכך, שהנקבל עבר עבירות פליליות קשות. הפוגעות בגישה משמעותית בכבוד המקצוע ובאמון הציבור ברופאים.

לכך התייחס בית המשפט העליון בע"א 10979/04 ליביו לאור (פ"ד נט (6) 357) בדברי השופט פרוקציה בעמ' 364:

"חשמירה על טוהר המידות בתחום-עיסוק זה איננה מסתכמת בדאגה לתקינות פעולתה של המערכת הרפואית ביחסה לרשויות הציבוריות האחרות, ובשמירה על אמון הציבור בה. ניקיון כפיו של העוסק ברפואה וטוהר פעולתה של המערכת הם תנאי הכרחי גם לקיומה של רמה רפואית-מקצועית ראויה המקרינה במישורן על שלום האדם ועל חיי אדם".

לפיכך, השיקול המרכזי כפי שקבע בית המשפט, כפי שיובא להלן, הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים, וקפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא, אף אם באלה יש כדי להשפיע על מידת עונשו בחליץ הפלילי.

כדברי השופטת חיות בעניין ליביו לאור לעיל בעמ' 362:

"השיקול המרכזי בחליכים המשמעתיים שבנידון חינו השיקול של חננה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים... למיכך נפסק כי בחליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל חגורם המחליט לשוות לגד עניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים המוגעים לעבריו המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקלו, אם בכלל...."

וראו גם דבריו של הנשיא ברק בע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות (פ"ד מו"א (1) עמ' 27: "אין לתחום את השיקולים הרלוונטיים בקביעת העונש המשמעת... יש לנקוט לעניין זה אמה מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מחישנות מעשיו של רופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעתית-מקצועית להגן. בין אילו ניתן למנות את האינטרס בהתערעור כללית... את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע... ואת אמון הציבור במקצוע..."

וכך, לא בכדי, תנאי לזכאות לקבל רישיון לעסוק ברפואת שיניים, הוא שכל הנדס לייצור האדם הגוף" (סעיף 6(א) לפקודה).

לענין זה חד היא אם מדובר בעבירה שהיא אגב העיסוק ברפואה ואם אינה אגב העיסוק, ולפיכך אינו מוצאים בסיס לתמיכה ב"כ הנקבל (בעמ' 48 לפרוטוקול הדיון מיום 22.8.2011) "האם חיותה פה מגיעה או מעילה באמון עד רופא כלפי המערכת? האם בכלל יש קשר למעשיו של הנאשם למערכת עצמה, למערכת הבריאות, למערכת המטופלים, למערכת של נורמות פרופסיונאליות מקצועיות שאנו דורשים מרופא שיניים? זה פשוט לא יאומן".

התשובה על תהיות אלה היא חיובית. אכן, גם התנהגות של רופא שיניים (כמו רופא שאינו רופא שיניים) בדי אמותיו, שלא בקשר לעיסוק ברפואה, יש לה משמעות המשליכה על עיסוקו המקצועי. זאת בין אם התנהגות זו התגבשה לכדי עבירה פלילית, ובין אם לאו והיא התנהגות בלתי הולמת (ראו ערים לכך שבעניינו מבוססת חקובלנה על הרשעה בעבירה פלילית בלבד). אכן, גם התנהגות פלילית במסגרת סכסוך משפחתי דינה כדין התנהגות פלילית הנובעת וקשורה לעצם העיסוק במקצוע. וכך הפקודה עצמה בסעיף 45(5) אינה מבחינה בין הנסיבות השונות ברי עברה העבירה הפלילית, בין אם הן במסגרת עיסוקו ובין אם לאו.

ב"כ הנקבל מודע לאחריותו של הנקבל במסגרת הדיון המשמעת, הנקבל הודה בחקובלנה ואף הביע בפנינו - עצר וחזרה על מעשיו.

השאלה היא האם תומרת העבירות הפליליות שביצע הנקבל מצדיקות אמצעי משמעת של ביטול רישיון לעסוק ברפואת שיניים, כטענת ב"כ הקובל, או שמא, כטענת ב"כ הנקבל, בנסיבות המסרה חנודן מתאים אמצעי משמעת פחות בהרבה.

ב"כ הקובל הציג בפנינו כאמור לעיל שני מקרים בהם בוטל הרישיון של רופאים -

האחד [REDACTED] הורשע בשלושה מעשי אינוס, מעשה סדום, תקיפה יהודה בחלילה, כאשר בית המשפט בהליך הפלילי ראה מסוכנות בהתנהגות הנקבל, המטח את הכף למתן עדיפות של ההרתעה והחרקה מחציבור, בכך שמעשה אונוס בוצע בעת שהיה משוחרר בערובה בתיק אינוס אחר. יתכן שמדובר באינוס חברתו של הרופא, כפי שאמר עו"ד ברג, אולם הדבר אינו עולה מתוך ההחלטה ולא ניתן לכך משקל; השני [REDACTED] הורשע בגרימת חבלה חמורה לאשתו (כאשר אחד משופטי המיעוט בהליך הפלילי קבל את עמדת המדינה לפיה החבלה שגרם [REDACTED] לאשתו נעשתה בכוונה להמיתו) ורישיונו בוטל, אך ועדת המשמעת אפשרה בחלטה כי תשקל החזרת הרישיון אם הנקבל יבקשו חזרה תוך חמש שנים לפחות.

המקרה הנוסף שהוצג על ידי עו"ד ברג [REDACTED] ענינו רופא שעשה עבירות מין בבת חקטינה של אשה, אך רישיונו לא בוטל אלא הותלה ל-30 חודשים.

ב"כ הנקבל פרט בפנינו בעת הדיון וחגיש לנו תחלטות במספר מקרים עבירות מין בהם ננקטו אמצעי משמעת של התראה או התליה למספר שנים -

ד"ר [REDACTED] מסיכואטר שניהל קשר מיני עם מטופלת - רישיונו הותלה לשלושה חודשים; ד"ר [REDACTED] שהורשע בביצוע מעשה מגונה במטופלת ונוד כדי בדיקה - רישיונו הותלה לחמש שנים;

ד"ר [REDACTED] שעשה מעשים מגונים במטופלות שהיו תחת הרדמה מקומית כשן כהיותו בבסא הטיפולים - רישיונו הותלה לארבע שנים.

לא קבלנו את התחלטות בשני המקרים הנוספים שציין עו"ד יוספסון [REDACTED].

כך גם כאמור לעיל, ציין גם את מקרהו של ד"ר [REDACTED] לעיל בו בגין מעשים מגונים בשתי חולות חותלה רישיונו לחמש שנים, ומקרהו של ד"ר [REDACTED] לעיל שרישיונו הותלה לארבע שנים בגין אינוס חולה במרפאתו.

אכן, מעשיו של הנקבל חמורים, ועל כך אין חולק, אם כי קשה לנו לקבל את עמדת ב"כ הקובל לפיה אונוס של בת זוג חמור יותר ובעל משקל רב יותר לענין המשך עיסוקו של רופא במקצועו, מאונוס של חולה במסגרת טיפולית.

אולם עם כל החומרה שאנו רואים במעשיו של הנקבל ועבירת המשמעת שלו נראה לנו, כי אמצעי משמעת של ביטול רישיון אינו חמור גדי במקרה חנודן, ואמצעי המשמעת המתאים הוא התליית רישיונו.

הנקבל בעת עדותו בפנינו, חית ער לחזרת מנישין, זאת בניגוד לעמדתו בהליך הפלילי. הוא חודה בקובלטה בפנינו, הביע חרטה וסיפר לנו על השינוי שחל בו בשל למערכת יחסים זוגית ועל חבנתו את הסעויות שנגש בעבר, וזאת בעקבות הטיפול כאלימות אינטימית במשפחה שעבר בבית הסוהר. ואכן עולה מן הדוחות שהגיש לנו כי "התהליך טיפולי היה משמעותי וכי יעוד שינוי בהתנהגותו העלה את רמת המודעות שלו לגבי החלקים האלימים באישיותו ורגישו עמדותיו, כי "מסוכנותו פחותה" ועל כן התאפשר להעביר את הנקבל למסגרת שיקומית ולאפשר לו לצאת לחופשות. נראה לנו, גם בהסתמך על עדות אשתו הנכחית, שמסוכנותו, כפי שבאה לידי ביטוי בהתנהגותו העברית נשוא הקובלטה, למצער פחותה בהרבה, והצורך בהרחקת פרטיות אינו דומיננטי.

שמענו וקראנו על אישיותו והתנהגותו של הנקבל מחוץ לתא המשפחתי, ומאלה מציגות דמות חיובית, שלמרבית הצער לא באה לידי ביטוי במערכת היחסים עם גרושתו.

השאלה שבפנינו היא, איפוא, מהו מה המשקל שיש לתת לשיקולים האישיים לעומת אינטרס הציבור בשמירה על כבודו של מקצוע הרמאות ואמון הציבור בו, בעסיבות מסורה זו.

נאמר כל האמור לעיל, תוך שיקול האינטרס הציבורי ובהתאמה בתומכתו מנישין של הנקבל מהו נטייתו, תוך התייחסות לשיקולים הספציפיים הנוגעים לנקבל כאיידך גיסא, את סמלציו בפני כפי שר הבריאות לחתולות את רישיוט של הנקבל לתקופה של 3 שנים.

אנו מבקשים בהודמסת זו לחבוע תקוותנו, כי עם סיום הליך זה, וסיומתו של החליטים הפליליים, יחול שינוי גם בהתייחסותו של הנקבל לגרושתו ובתום המשותפת, כפי שתביע בדברים שאמר לנו, לכל תהיה תן היחידות שתמשכה לשלם את חסריר הקשה בגין התנהגותו.

ד"ר רחל לונסקי
הסמכות רפואית השיניים

ד"ר לנחמיה סוב
וו"ר

עיריית אלטשולר, עו"ד
נציגות
הוועד המקומי לממשלת

ד"ר אהרן מסאדוקי רוסא שנינים ד"ר נחמיה